

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 114/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť T. O., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1 T 76/09 zo 4. novembra 2009, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 To 66/09 z 22. decembra 2009 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 46/2010 z 24. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. O. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2011 doručená sťažnosť T. O. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 76/09 zo 4. novembra 2009, Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 66/09 z 22. decembra 2009 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 46/2010 z 24. novembra 2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. februára 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s uvedenými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré porušili jeho práva tým, že

„... tieto inštitúcie nesprávne zistili skutkový stav, keď nebrali do úvahy námietky mojej obhajoby týkajúce sa spoluobvineného (...), ktorú som považoval za nedôveryhodnú a účelovú...“

Nadarmo som poukázal, že nikto nechce vypočuť môjho korunného svedka..., ktorého výsluch som neustále a opakovane navrhoval, no do dnešného dňa bez výsledku. Ďalej som poukázal na použitú právnu kvalifikáciu, kde moja absencia na vedomosť o nepravosti bankoviek nemala byť posudzovaná, tak ako bolo, ale len v ustálenom skutkovom stave a právneho posúdenia podľa ust. § 271 ods. 2 Tr. Zák. No napriek môjmu dokazovaniu, ktoré všetky tieto inštitúcie na Slovensku ignorovali ma odsúdili nie na základe vecného dôkazu, ale na základe dedukcie, čo nie je v právnom štáte možné.“

Sťažovateľ taktiež uviedol, že vo svojej veci sa už obrátil na ústavný súd, ktorý 14. januára 2011 jeho podanie odložil (sp. zn. Rvp 7751/2010, pozn.) z dôvodu, že ho nebolo možné považovať za návrh, pričom podaná sťažnosť je v podstate doplnením všetkých náležitostí podľa § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základných práv a slobôd vyplývajúcich z dohovoru.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Z príloh podanej sťažnosti, ako aj po doplňujúcich zisteniach ústavného súdu v spolupráci s okresným súdom vyplýva, že sťažnosť smeruje proti napadnutým rozhodnutiam súdov, konkrétne proti

- rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 76/09 zo 4. novembra 2009, ktorý v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 66/09 z 22. decembra 2009 nadobudol právoplatnosť 22. decembra 2009.

- uzneseniu najvyššieho súd sp. zn. 5 Tdo 46/2010 z 24. novembra 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť v ten istý deň, pričom bolo doručené sťažovateľovi 9. decembra 2010 a jeho obhajcovi 6. decembra 2010.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva alebo kedy sa o ňom mohol sťažovateľ objektívne dozvedieť, t. j. v danom prípade najneskôr od 9. decembra 2010. Predmetná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. februára 2011, teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2011